

El Diacrític | | Actualitzat el 09/07/2020 a les 06:00

Fragilitats

Article de Roser Iborra en record de l'activista i treballador cultural Ramon Ripoll, mort el 9 de juliol de 2019, avui fa un any | «Hi eres en els grans acords i en els petits desacords. En les eufòries i en els desànim. Sempre, en la lluita. En les lluites»

Ramon Ripoll, a la dreta, a la marxa de torxes de l'esquerra independentista a Manlleu | Adrià Costa/Nació Digital

Som fràgils, però ens costa reconèixer-ho, i anem fent com si tot fos garantit i per sempre.

Ens vam acostumar que hi eres sempre, Ramon: amb el micro amunt i avall, escampaves la música de combat i ens donaves la veu. Hi eres.

Caminaves carrers i lluites amb aquelles sandàlies d'hivern i d'estiu; i feies aparèixer senyeres com per art de màgia, al teu voltant.

Hi eres en els grans acords i en els petits desacords. En les eufòries i en els desànim. Sempre, en la lluita. En les lluites.

No vam saber veure la teva fragilitat, que és també la nostra.

Ens fem les valentes, els valents. Anem colgant les petites angoixes sota l'estora dels dies.

No ens parlem prou. No ens abracem prou. No tenim mai temps, o ens pensem que el tenim tot.

Però les hores, implacables, ens van fugint com sorra entre els dits. Roden nits i llunes i dies

ocupadíssims, agendes plenes, compromisos inajornables.

Tant de bo el teu record ens serveixi per aprendre a escoltar-nos i a cuidar-nos. A aturar-nos.

Ara els teus records ja són inamovibles: no podem tornar enrere ni desfer cap malentès; no podem estirar el temps de viure amb tu que es va acabar tan de sobte, tan aviat.

Però, així i tot, et tenim sempre present i ens acompanya arreu la petita tendresa que, generós com eres, ens vas donar, en un moment o altre, a totes i cadascuna de nosaltres.

I ara, que vivim en una situació inèdita que ni el més pessimista de nosaltres podia preveure, ens imaginem què hi diries, com t'indignaries. Com lluitaries.

Ara, cada matí, quan obrim la finestra i mirem si fa un bon dia i escoltem de bursada un ocell, sabem que ens aixoplugues darrera la dolcesa d'un núvol o la tebiesa del sol; sabem que vius en nosaltres i en la fragilitat d'aquest estiu que, malgrat tot, fa via i madura els blats i l'herba dels camins.

I t'ho agraïm. Gràcies, company.